

ZUŘÍCÍ ŽIVEL

PŘEŽIL JSEM TORNÁDO
V JOPLINU, 2011

Lauren
Tarshisová

DOBRODRUŽNÉ
PŘÍBĚHY PRO DĚTI

Zuřící živel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Tarhisová
Zuřící živel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZUŘÍCÍ ŽIVEL

PŘEŽIL JSEM TORNÁDO
V JOPLINU, 2011

Lauren Tarshisová
ilustrace Scott Dawson

C P R E S S

Brno
2019

OBYVATELŮM JOPLINU
VE STÁTĚ MISSOURI

KAPITOLA 1

NEDĚLE, 22. KVĚTNA 2011,

17:42

JOPLIN, STÁT MISSOURI

Město Joplin ve státě Missouri je ničeno mohutným tornádem EF-5 a jedenáctiletý Dexter James se nachází přímo v jeho vražedném sevření.

Tornádo se do města vkradlo ukryté za masou bouřkových mraků. Jen málokdo by poznal, že se blíží. Nikoho by nenapadlo, že během několika minut připraví o život 158 lidí a změní město v hromadu suti.

Jen pár hodin předtím v Joplinu vládla pohoda a klid. Na fotbalových hřištích se vesele fandilo, na zahradách domů kvetly růže a jahody, z kostelů se nesly modlitby a chvalo zpěv.

Stejně jako každé nedělní odpoledne.

Až do chvíle, kdy obloha zčernala a začal kvílet vítr.

A potom nebe vybuchlo jako časovaná bomba.

Tornádo mělo šířku jednoho kilometru a rychlost větru dosahovala asi 90 metrů za sekundu. Odnášelo celé domy a jejich

trosky vystřelovalo stovky metrů vysoko do oblak. Trhalo školy, stěny obchodů nechalo zřítit se na ty, kteří zrovna byli uvnitř a nakupovali. Auta létala vzduchem, kamiony se proměnily v raketové střely. Stoleté stromy byly vytrhávány hluboko ze země.

Spustily se poplašné sirény.

Lidé se rozutíkali do sklepů a snažili se najít úkryt v domech, které se nad nimi začaly rozpadat. Rodiče drželi své děti a bojovali o ně s vichřicí, která je odnášela pryč. Stačilo několik minut a všechny městské čtvrtě ležely v troskách.

Když tornádo udeřilo, Dex jel zrovna autem, které se rázem proměnilo v past bez možnosti úniku.

Běsnící vítr bral kusy stromů a kamení a mlátil jimi o stěny auta.

Křup!

Jedno z oken se roztráštělo. Zuřivá síla pronikla dovnitř auta a opřela se přímo do Dexe. Větrný vír se směsící kusů dřeva, kovu a skla bil Dexe hlava nehlava. Jako by jej bodalo tisíc škorpiónů až do jeho skonání.

Vtom Dexe vítr popadl a svými neviditelnými chapadly jej táhl směrem k okennímu otvoru.

Vždy si přál vidět tornádo na vlastní oči.

Teď tu bylo – zlověstný temný kornout zkázy.

Pohltil Dexe a ten věděl, že již není úniku.

KAPITOLA 2

O DEN DŘÍVE
SOBOTA 21. KVĚTNA,
9 HODIN RÁNO

Dex projížděl na kole klidnými ulicemi ve čtvrti, kde bydlel, jeho pes Zek v těsném závěsu za ním. Zrovna ho zaujal nad hlavou jeden mrak, který vypadal jako šíp, když

za sebou zaslechl vysoké hlasy: „Dexi, Dexi, kup si limču!“

Za růžovým keřem vykoukly dvě stejné blondaté kštice Tuckerovic dvojčat Stephanie a Bobbie.

Dex neměl žízeň, ale ignorovat Tuckerovy holky nebylo možné. Jeho rodiče s panem Tuckerem v Joplinu společně vyrůstali. Před tím, než se dvojčata narodila, pracovala paní Tuckerová na Joplinské střední škole, kde Dextrova máma a táta učili matematiku.

V Joplinu žilo přibližně 50 tisíc lidí, z nichž, jak se zdálo, snad polovina mohla být Dextrovými příbuznými.

Dex zastavil kolo u Tuckerovic příjezdové cesty a z kapsy vylovil čtvrták. Obě dívky ukázaly na Zeka a rozhiňaly se. Pes

trpělivě seděl u kola a jazyk mu visel skoro až u země. Dex se musel také smát. Chudák Zeky byl snad nejošklivějším psem v celém jihovýchodním Missouri. Jeho táta měl pravdu, když o Zekym mluvil jako o kříženci hyeny s delfínem. Kdo by se však pozastavoval nad vzezřením, když šlo o nejlepšího psa na světě?

Dex se přemohl a napil se zteplalé limonády v papírovém pohárku.

„Vynikající,“ ujistil děvčata a zamlaskal.

Holky se rozzářily nadšením a odhalily chybějící přední zuby.

V tom okamžiku vyšel ze dvěří pan Tucker. Nesl dva očividně těžké kufry a položil je u auta na zem.

„Dobré ráno, Dexi,“ pozdravil, když ho míjel.

„Dobrý den, pane Tuckere. Kam to bude tentokrát?“

Pan Tucker se usmál. „Jen do Arkansasu, za příbuznými. Vracíme se v pondělí.“

Podrbal Zeka na hlavě. „Můžete nám se Zekem pohlídat dům.“

Dex se rozesmál. Jediní zloději v této čtvrti byli mývalové, kteří tu občas vyjídali popelnice.

„No a,“ pan Tucker ztišil hlas, „víš něco nového o Jeremym?“

Jako by ta otázka udeřila Dexe do žaludku.

Jeremy byl Dexterův dvacetiletý bratr, který byl členem americké speciální námořní jednotky SEAL. Byl na zahraniční misi, ale Dex netušil, kde přesně. Mise SEALu byly vždy přísně tajné. Jeremy tak mohl být kdekoli na světě, kde se zrovna válčilo, kde

probíhaly teroristické útoky nebo kde bylo třeba vysvobodit osoby ze zajetí.

„Zatím nic,“ vypravil ze sebe Dex nesměle. Jeremy ho sice vždy varoval, že může být pryč i několik týdnů, ale i tak se každý den bez něj zdál Dexovi jako celá věčnost.

Když se Jeremy stal SEALem, Dex na něj byl nesmírně pyšný. Jeho bratr byl jedním z nejdrsnějších bojovníků na světě! No nebylo to úžasné? Lidé v Joplinu o Jeremym mluvili jako o hrdinovi. Ve škole se o každický detail o SEALech zajímal dokonce i Dylan Elliot a jeho parta.

Dylan a Dex bývali dobří kamarádi. Pak ale začal Dylan trávit víc času se svými spoluhráči z baseballu. Ne, že by se ti dva spolu někdy poprali nebo se jeden na druhého byť jedinkrát škaredě podívali. Spíš mezi nimi

vyrostla zvláštní neviditelná zeď a Dex nevěděl, jak ji zbořit.

Proto byl mile překvapen, když si k němu Dylan a jeho kamarádi přisedli na obědě ke stolu a žadonili, aby jim ukázal fotku Jeremyho v brýlích pro noční vidění a s pistolí M16 připásanou na hrudi. Úplně zapomněli na své sklenice s čokoládovým mlékem a toasty, jak poutavě jim Dex popisoval, co všechno mohl Jeremy zažít. Přistání padákem ve válečné zóně, potopení se 30 metrů pod hladinu moře, přežití arktické sněhové nebo i písečné bouře.

„Musel někdy sníst živou ještěrku?“ zeptal se Mike Sturm, který po Dexterovi obsadil místo Dylanova nejlepšího kamaráda.

„Mlč, Miku,“ okřikl ho Dylan netrpělivě, „oni přece nejedí ještěrky, že ne, Dexi?“

„Ne,“ odpověděl Dex, „ale můžou jíst různé brouky. Mají hodně bílkovin.“

Nato všichni propukli v záchvat smíchu, jehož ozvěna zněla v Dextrově paměti po celý zbytek dne. Uvědomil si, jak moc mu Dylan chybí, jak milé je být součástí jeho party.

V následujících dnech se však stalo něco zvláštního. Už nechtěl vyprávět historky o Jeremym. Nechtěl na něj ani *myslet*. Najednou jej totiž přepadl pocit, že jeho bratr, jeho nejlepší přítel, by se nemusel vrátit domů živ a zdrav. Mohl by být zastřelen, unesen, mohl by zemřít při výbuchu, nebo něco ještě horšího... V noci se Dex budil smáčený potem a představoval si všemožné situace, při kterých šlo Jeremymu o život.

Nechtěl to klukům za žádnou cenu přiznat, bál se, že by ho považovali za zbabělce.

A rozhodně o tom nechtěl teď říct nic ani panu Tuckerovi. Rychle se rozloučil a byl rád, že se před dvojčaty nerozbrečel.

Když se pak se Zekym blížil domů, hlavou mu vířily ty nejčernější představy.

Viděl v nich Jeremyho přilepeného ke skalní stěně a kolem něj se odrážely střely granátů.

Viděl ho, jak se snaží vysoukat z hořící helikoptéry.

Viděl, jak je úplně sám uprostřed pouště a krvácí.

Začal zabírat do pedálů silněji a rychleji, jako by věřil, že by svým hrůzným vizím mohl ujet.

Řítil se ulicí jako o závod. Nevšímal si stopky, a když zaslechl skřípění brzd , už se to stalo.

Bum!

Dex vyletěl do vzduchu.

KAPITOLA 3

Žuch!

Dopadl na chodník. Trvalo pár vteřin, než mu došlo, co se stalo.

To, co ho smetlo ze silnice, nebylo auto, ale Zek!

Zek vrazil do Dexova kola a ten se z něj skutálel na chodník dřív, než ho stihlo srazit auto.

Dex seděl na zemi, stále ještě trochu otřesen, zatímco se k němu Zeky přihnal a zahrnul ho nespočetnými lízanci po tváři.

„Tys mě zachránil,“ pošeptal mu Dex a položil svou hlavu do Zekovy šedé hebké srsti.

Dex sotva popadl dech, když si všiml, že k němu spěchá mužská postava. Došlo mu, že to je řidič auta, jež ho málem srazilo.

Dex se ztěžka postavil na nohy.

„Jsi v pořádku?“ ptal se muž a rychle vydechoval. „Ten tvůj pes musí mít nadpřirozené schopnosti! Opravdu tě shodil z toho kola?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Dex a pozorně si muže prohlížel. Jeho lesklá pleš na temeni a dobrácké hnědé oči mu byly povědomé.

Počkat... to snad... mohl by to být...?

Dexovi se rozbušilo srdce.

„Vy jste doktor Norman Gage!“ vyhrkl na něj. „Ten slavný lovec bouřek!“

„Ano, to jsem já,“ usmál se muž.

Doktor Gage měl svůj vlastní televizní pořad jménem *Záhady tornáda*. Dex ho se svým tátou sledoval každý týden. Jeremy ten pořad také miloval. Úžasné na tom celém byl fakt, že táta chodil s doktorem Gagem na vysokou. A tátu hrozně mrzelo, že vzájemně ztratili kontakt.

„Já jsem Dex James,“ představil se Dex a snažil se, co mohl, aby své jméno nevypíslk jako Tuckerovic dvojčata. „Asi budete znát mého tátu Davida.“

Doktor Gage se na Dexe zkoumavě zadíval a pak se hlasitě rozesmál.

„Ty si ze mě snad děláš legraci! Chceš říct, že jsi syn Davida Jamese? Ten člověk mi tak

chybí! Tvůj otec je jedním z nejchytřejších lidí, co jsem kdy potkal!“

„Mám moc rád váš pořad v televizi,“ neudržel se Dex.

„No vidíš!“ doktor Gage se usmíval dál. „Teď jsem málem zajel svého jediného fanouška!“

„To ne, můj táta i bratr ten pořad mají taky strašně rádi!“

„To jsem moc rád,“ odpověděl doktor Gage a Dex viděl, že to myslí upřímně.

Dex se podíval na auto doktora Gage a poznal červený teréňák z jeho pořadu, tlusté pneumatiky a střechu pokrytou lesem různě dlouhých antén. Spíš než osobní auto vypadal jako tank.

„Co děláte v Joplinu?“ zajímal se Dex.

Věděl, že doktor žije v oklahomské Tulse, dobré dvě hodiny odsud.

„Dnes večer se tu koná jedna akce, na kterou se chystám,“ odpověděl doktor Gage. „Ještě tu ale přenocuji a zítra se vydám po nějakých bouřkách. Na západě se k jedné celkem zajímavé schyluje.“

„Bude to podle vás tornádo?“ ptal se Dex. Každé jaro se nad Joplinem přehnalo mnoho bouřek, poměrně silných, které vždy